

Piz Bernina 4.049m

Biancograt - Crast' Alva Švýcarsko 2007

„Můžete snít o lezení nebo proměnit tento sen ve skutečnost. Třeba na bílém hřebeni Crast'Alva na Piz Bernině, čtyřtisícovém vrcholku na východě Alp. Nováčkové na něj pohlíží s rozehvěním, pro zkušené horolezce to jsou vzpomínky. A nebo výzva, která se odkládá ze sezony na sezonu ze samých nedůležitých důvodů...Vysněný výstup je dobrodružstvím. Teď už ne tak drsným jako v pionýrských dobách v roce 1878, ale ještě pořád nádherným. Je to bezpochyby jeden z nejkrásnějších alpských hřebenů. Zvláště, když jste na něj tak dlouho čekali.“

(Z katalogu Petzl 2007)

Citát vystihuje stav věci do největšího detailu. Výzva, která se odkládá ze sezony na sezonu... výstup, který jsem moc a moc chtěl uskutečnit, ale pro jiné akce a aktivity se stále přesouval ze sezony na sezonu. Až v roce 2007 se podařilo sehnat lidičky zapálené pro stejnou věc. Dalo by se říct: ideální stav, ale zas tak jednoduché to nebylo.

První výjezd jsme uskutečnili v létě, v dlouho dopředu smluveném termínu. To však vždycky hrozí velkým rizikem neúspěchu, což se nakonec potvrdilo. Kopec nás sice přijal, v pořádku vrátil, ale odepřel nám stanout na vrcholu. Kvůli špatnému počasí jsme se museli vrátit, resp. raději jsme se vrátili, ze sedla Prievlusa.

Druhý výjezd jsme podnikli na podzim, v termínu podle příznivé předpovědi počasí, která se vyplnila a umožnila nám mimo jiné podniknout tři krásné výstupy, mezi kterými samozřejmě nechyběl Biancograt.

K aklimatizaci jsme zvolili vrchol Piz Morteratsch (3751m), který se nachází nad chatou Tschierva (2573m) a je příjemným nenáročným výstupem. Nabízí krásné výhledy na okolní kopce, ledovce a hlavně na samotný bílý hřeben Biancograt, který máte z vrcholu jako na dlani. Při pohledu na tento alpský skvost jsme se jednohlasně shodli, že to tentokrát musí vyjít.

Den D začal budičkem před čtvrtou hodinou. Opouštíme chatu Tschierva a před sebou máme několikrát projitou stezku k ledovci pod sedlem Prievlusa. Za svitu čelovek nabíráme svižné tempo a pod sedlem jsme o půl hodiny dříve než v létě. Je jasno, hvězdy se z rozjasňující oblohy pomalu vytrácejí, a to je největší odměnou za naši trpělivost. Mlha, rampouchy, závěje a ledové plotny z léta jsou ty tam, a tak dostat se do sedla je otázkou okamžiku. Jsme tam, kde jsme minule skončili. Od samotného sněhového hřebene nás ještě dělí úsek skalního lezení, které je dobře zajistitelné, buď trvalým jištěním, nebo vlastními prostředky. Kudy to pustí, tudy lezeme a v tom se před námi objeví to na co jsme celou dobu čekali... sněhový hřeben Biancograt... je krásný, monumentální... okamžitě musí člověk zapomenout na všechny obrázky, které kdy viděl, protože skutečnost předčí všechny představy. Léta uchovávaný sen se stává realitou, ve kterém hrajeme hlavní roli.

Výstup po hřebeni je krásným zážitkem, na kterém má největší zásluhu jeho expozice v krajině. Otvírají se fantastické pohledy do údolí: na ledovce Morteratsch a Pers na jedné straně a Tschierva a Roseg na druhé straně, na okolní vrcholy Piz Scerscen (3.971m), Piz Roseg (3.920m), Piz Palu (3.905m) a Piz Morteratsch (3.751m), na ledovcové plato Bellavista, atd. Po kroutícím se a vlnícím hřebeni se dostáváme na předvrchol Piz Bianco (3.995m), kde začíná skalní a mixový terén k hlavnímu vrcholu. Tento hřeben je náročnější a velice závislý na momentálních podmínkách. Je relativně krátký, ale může překvapit časem v něm stráveným. My jsme si ale na podmínky nemohli naříkat a po malé pauze se pustili vstříc vrcholu. Mixové lezení není příliš těžké, své dělá především expozice na místy úzkém hřebeni, zpeštěné dvěma slaněními. I tak nám poslední úsek zabral téměř dvě hodiny.

Je 14.hodin a my stojíme na nejvyšším místě této hory! Velká radost a pocit satisfakce. Přicházejí tři Slovinci, kteří lezli za námi a my uvolňujeme malé vrcholové místočko. Čeká nás sestup „normálkou“ hřebenem Spalla, který už znám z výstupu před devíti lety. Nikam nespěcháme a v klidu scházíme ke skalám, kde nás čeká dnešní poslední slanění. Odtud už je vidět italská chata Marco e Roso (3.609m), kam máme namířeno. Poslední sněhový svah pod skalami nás trochu překvapí. Pod vrstvou mokrého firnu je čistý led, a tak místo rychlého sjezdu k chatě (zas tak rychle jet nechceme) přicházejí opět ke slovu mačky.

Naše putování se nocí strávenou ve staré chatě přehoupne do druhé poloviny, a před námi je hřebenový přechod trojvrcholu Piz Palu (3.905m). Opět nás vítá vycházející slunce, v údolích leží nízká oblačnost a my postupujeme po promrzlém ledovcovém platu Bellavista. Přechod trojvrcholu Piz Palu představuje krásnou hřebenovku nad jeho severními srázy a hřebeny s parádními výstupovými cestami... že by cíl pro jednu z dalších výprav??

V sobotu ráno, po malé večerní oslavě z úspěšného týdne, se trochu motá hlava, ale když se zadíváme k zasněženým vrcholům zářícím z modrého pozadí, jsme klidní.... můžeme totiž říct: „byli jsme tam!!“

Petr Hacker